

GOED NIEUWS.

De voorbeeldige wijze, waarop de Directie van het Staatsboschbeheer de Staatsnatuurmonumenten behandelt, begint goede uitkomsten te geven. Wij herinneren ons, hoe ruim een kwart eeuw geleden het eerste nest van de Eidereend op Vlieland is gevonden. Eenige jaren lang hebben we in grooten twijfel verkeerd, of daar nu wel iets goeds uit zou ontstaan. Toen heeft het Staatsboschbeheer ernst met de zaak gemaakt, een strenge bewaking ingevoerd en schadelijke invloeden geweerd. En thans is de toestand zoo, dat er meer dan honderd paren Eidereenden op Vlieland nestelen, terwijl nog vele honderden van die vogels, tot over de duizend toe, verblijf houden op en om het eiland. Het is nu heel gewoon om daar op Vlieland heele kluchten Eidereenden in de lucht te zien: de kleurige mannetjes en de donkerbruine wijfjes en heele families met de jongen er bij zwemmen rond in de stille Waddenzee voor den voet van het Doodemansduin. Dit is vooral te danken aan de zeer strenge bewaking, want onze Eidereenden van Vlieland laten bij stoornis al heel gauw hun nest in den steek.

Ook dank zij zeer strenge bewaking en beperking van bezoek broeden nu alweer lepelaars in de Mui op Texel. We denken dat er tien nesten zijn, maar niemand komt er bij. Wie graag die nesten zou willen zien, moet nog een paar jaar geduld oefenen. Mettertijd breidt de kolonie zich uit, de dieren krijgen meer vastheid en worden misschien net zoo mak als de lepelaars van het Zwanewater.

Ook in een bezitting van de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten n.l. het Breede Water op Voorne zijn lepelaars komen nestelen. Ook daar wordt met het oog op de toekomst gezorgd voor volstrekte rust en als alles verloopt zooals dat met de Eidereenden op Vlieland kunnen we ook hier een lepelaarkolonie krijgen, die gemakkelijk kan worden aanschouwd — altijd nog uit de verte — en die nog weer nieuwe levendigheid brengt aan den Maasmond.

In de Zilvermeeuwenkolonie in het Staatsnatuurmonument Westerduinen op Texel is een kleine Mantelmeeuw komen aanwaaien, zoodat we hier misschien hetzelfde geval zullen krijgen als op de Boschplaat op Terschelling.

En dan nog: op het Zwanewater is een Kwak waargenomen, buiten allen twijfel een Kwak. Ge herinnert u misschien, dat in een vorig jaar hier in De Levende Natuur melding gemaakt is van een Kwak, waargenomen in de omgeving van Leiden. Nog geen tweehonderd jaar geleden nestelden de Kwakken in groot aantal in de plassen en moerassen in Zuidholland, vooral in de omgeving van Zoetermeer. Door inpoldering zijn ze verdwenen, maar een heel dun draadje verbindt toch nog het heden aan het verleden en eigenlijk hebben wij wel steeds de hoop gekoesterd, dat hier of daar een enkele kwakkenfamilie zou kunnen huizen. Er zijn zelfs jongen gezien. Nu is het Zwanewater een van onze strengst afgesloten vogelbroedplaatsen, van groote uitgestrektheid en met uitmuntende begroeiing. De Kwakken zouden geen betere plaats kunnen vinden, om veilig te broeden en om weer tot nieuwen bloei te geraken. Wij weten nu ook al lang dat van enkele, ja van één enkel paar nog goede dingen voor de toekomst zijn te verwachten. Vroeger werd wel beweerd, dat een populatie, zoodra zij tot een zeker minimum zou zijn geslonken, onverbiddelijk moest uitsterven, maar het blijkt telkens, dat dit minimum toch al heel dicht bij nul mag liggen.

Met dit al zien wij, dat er met ernstige en wel overwogen natuurbescherming zelfs in ons kleine, dicht bevolkte landje nog heel wat kan worden bereikt.

JAC. P. THIJSSSE.